

TO GERMANY WITH LOVE

avagy, mégsem találtak meghallgatásra a szerelemes üdvözlések Nyugat-Németországból

Ma, a német újraegyesítés napján Marian Gold bizonyára újra az 1987-es eseményekre gondol. Pontosan 20 évvel ezelőtt súlyos problémák álltak a münsteri pop együttes lemezének NDK-beli kiadása előtt. A slágerek, mint a „Big in Japan” vagy a „Forever Young” nem okoztak gondot a cenzoroknak, annál inkább két ismeretlen szám: a „To Germany with Love” és a „Summer in Berlin”.

„Olvasták, hogy *Germany* és *Berlin* és ez nem jelenthet semmi jót egy osztályidegen szájából”- mondta ma az AV énekes, Marian Gold. Valóban, amikor a nagylemez az Amiga nevű NDK cégnél megjelent ez a két dal hiányzott.

Két évtizeddel később nehezen lehet felfogható, hogy a kelet-berlini rezsim egy pop együttestől félt, mondja Marian: „Elvből biztonságra törekedtek. Az egész bürokratikus apparátus egyre jobban önállósította magát, és az emberek, akik hozzátartoztak, nem akartak hibázni. Valamikor ez egy önmagát szabályozó rendszerré vált, ami jóformán csak ingerekre reagált, a tartalomra kevésbé. Mindenesetre ez volt a személyes benyomásom.”

A herfordi, 1983-ban alapította Münsterben az Alphaville-t engeri barátaival, és az együttest a francia rendező, Jean-Luc Godard hasonló nevű filmjéről nevezték el. Már egy évvel később a *Big In Japan*, a *Sounds Like A Melody* és a *Forever Young* nemzetközi sikert aratott. Szintén a bemutatkozó albumon volt található a „To Germany with Love” és a „Summer in Berlin”. Mint az együttes legtöbb dalának, ezeknek sem volt kimondottan éles politikai tartalma, akkor sem, ha a „To Germany with Love”-ban ez áll: „A jövő felé fordulva állunk áldott dicsőségben virágozva.”

„A szöveg részben a nemzeti himnuszokból van összeépítve, egyfajta apokaliptikus újraegyesítési színpadkép” - mondja Marian Gold. „És Berlin városként a megosztottság legmonstumszerűbb emlékműve volt. Világos, hogy a dal a cenzoroknál az asztal alá esett.” Többek között: „Van egy asztalfoglalásod június 17-re.” A dátum emlékeztet az 1953-as felkelésre a város keleti felében, amely vérfürdővel végződött. Gold: „Hihetetlen érzés volt ezt a dalt később egy berlini szabadtéri koncerten énekelni, kilátással a Június 17. utcára.”

Az 1954-ben, Herfordban, Hartwig Schierbaum névvel született énekesnek az NDK nem ugyanolyan ország volt, mint bármelyik másik: „Egyfelől rokonaim vannak Magdeburgban, egy lelkészházaspár, és ehhez még hozzájött ez az abszurd ideológiai konkurenciahelyzet kelet és nyugat között. Számomra az NDK olyan volt, mint egy idegen tiltott otthon. Az embernek az volt az érzése, hogy a nyomorúságos diktatúrában létezik egy társadalom, amely sokkal humánusabb, mint a nyugatiak.” Ma már az ottani koncertek nem jelentenek számára semmi különlegességet.

Szívesen van Kelet-Németországból: „Csak a minap voltam a radebeuli Karl May Múzeumban. Legjobban a fogadószoba a festményekkel és a barnamedve tetszett.” Mindamellet nem huny szemet a jobboldali pártok szavazatnyerése felett: „Ez máshol is lehetséges. Mindenki tudja, hogy a náci ideológia undorít.” Hogy az Alphaville rajongók között is lehetnek szélsőjobbosok, sajnálja az énekes. „De mindig kész vagyok vitatkozni velük!”

(Die Glocke, 2007. október 3. Fordítás: Voyager, 2007. november)